

Gondolatok 2017. január 5-én

[1Jn 3,11-21](#) [Jn 1,43-51](#)

„Kezdetől fogva azt a tanítást kaptátok, hogy szeressük egymást.” (3,11)

Talán gyorsan tovasiklik a szemünk, amikor ezt a mondatot olvassuk János levelében, mert a jól ismert, sokszor hangoztatott figyelmeztetés (*szeressük egymást*) olyannyira elkopott a sok kimondástól. A mondogatástól és a nem tevéstől. Az evangéliumot ma már nemcsak házanként, nem is csak a templomokban, hanem nagyon sok médiumon keresztül hirdetik, elhangoznak az *Örömhír* szavai újságokban, TV-ben, rádióban, az interneten stb., és tele van szép szentbeszédekkel, értelmezésekkel a világ. Mégis, valahogy mégsem lett jobb a világ, nem lép előre a szeretet útján, mitöbb, a gazdag keresztények féltékéjén az esztelen harácsolás, önzés mára soha nem látott méreteket öltött.

Mi is újra és újra feltehetjük magunknak a kérdést: *„... megvan-e bennünk az Isten szeretete, ha azt látjuk, hogy valamelyik testvérünk szükségét szenved, és elzárjuk előle szívünket, pedig módunkban állna, hogy segítsünk rajta? (3,16)*

Pofonegyszerű, logikus következtetés ez, ráadásul jól ismert, sokszor körbejárt gondolatot tartalmaz János felvetése. Megdöbbenő, hogy kétezer év múltán is mennyire aktuális ez a lelkiismeretvizsgálatra indító kérdés.

János azt javasolja, hogy *„ne csak szóval és beszéddel szeressünk, hanem tettel és igazsággal!” (3,17)*. **Konkrét tettek** kellenek, hogy soha ne vádolhassuk magunkat azzal: 'megtehettem volna, de nem tettem meg'... - helyette képmutatóan magamnak gyűjtöttem mindent, felhalmoztam, és zsugori módon sajnáltam az időmet is másoktól.

Azonban nemcsak a konkrét tettek szükségesek, tetteinknek igazaknak is kell lenniük, 'igazsággal' kell szeretnünk, a jézusi tanításnak megfelelő módon és mértékben: hamisság, két-színűség nélkül mindent odaadni – végső soron képesnek lenni arra, hogy az életünket is.

Mit határozok most el, amivel szeretetemet konkrétan bizonyítom rászoruló testvérem iránt?

*

A mai evangéliumi részben folytatódik Jézus tanítvány-gyűjtése, Fülöp és Nátánaél meghívásáról olvashatunk.

Fülöpnek elég volt a megszólítás: „Kövess engem!”, s Fülöp lelkesen követte Jézust, sőt az első adandó alkalommal toborozni kezdett, a vonakodó Natánaelt is a Mesterhez vezette. Nátánaél előítéletes megjegyzésére („Jöhet-e valami jó Názáretből?”) a győzködés, bizonygatás helyett okosan rövidre zárva és találékonyan csak annyit válaszolt: „Jöjj, nézd meg!”.

Nátánaél(-Bertalan) tisztában volt azzal, hogy Názáret Galileában fekszik, ahol a pogányok között a Törvény megtartása szinte lehetetlen, s valószínűleg ismerte az Írást is, ezért szkeptikus és bizalmatlan, de kész volt saját szemével meggyőződni arról, hogy ki Jézus. Bizonyára Jézusnak is kedvére való volt a fiatalember, mert így fogadta: „Nézzétek, ez egy igaz izraelita! Nincs benne kétszínűség!” De vajon mire célzott Jézus, amikor azt mondta: „... láttalak a fügefafa alatt”, s miért rendült meg ezektől a szavaktól Nátánaél? Soha nem tudjuk meg, de az biztos, hogy a találkozás után teljesen megváltozott az élete, a Mester követője lett.

Mi kétezer évvel később, más történelmi helyzetben, más földrajzi környezetben, más kultúrkörben kaptuk a meghívást, ám a küldetés nemzedékről nemzedékre ugyanaz: itt és most tanúságot kell tennünk az igazságról, az örömhírről: arról, hogy csak az egymás szeretése a boldogság-út.

(Végh Györgyi)